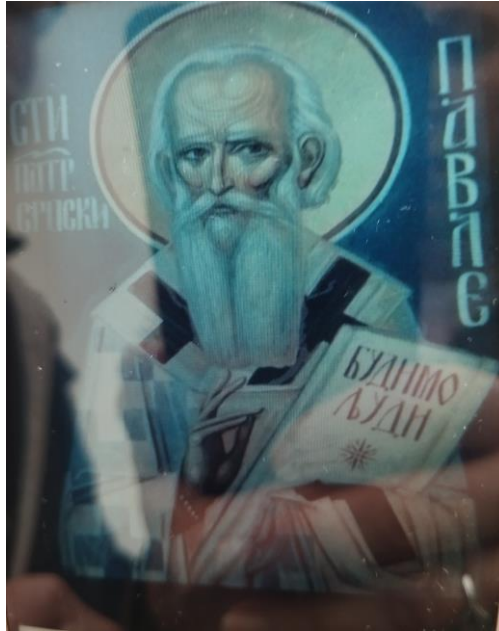

**У загрљају блаженопочившег патријарха Павла,
Њему у славу, гимназијалци на ходочашћу**

*Прва икона у народу одавно Светог патријарха Павла,
коју је у његове родне Кућанце донео владика Амфилохије Радовић*

Мада је уписана у биће свакога човека, многи се не досећају истине коју на овој земљи зна свако дете – само су чуда Љубави могућа. Без ње нема исцељења.

Један од тренутака у којима сам јасно осетила да се спасавамо тек кад нам се „Песма над песмама“ успостави посред срца био је онај у ком је Србију која је изнова одвођена у рат, у литију¹ за мир повео наш вољени, блаженопочивши, у народу одавно Свети, патријарх Павле.

Тих страшних деведесетих изнова су се одигравали „Наши дани“, упевани у ванвремену песму чачанског гимназијалца Диса, па се обманута омладина (до јуче учена да наред брдовитог Балкана, на раскршћу истока и запада, постоји земља из сна – Југославија) подигла на побуну и непристајање на сопствену сахрану. Није, при том, наша младост била револтирана само (чујте, само!) страдалним ратиштима, већ издајом свега што Младост јесте – Вере, Наде, Љубави, Доброте и Лепоте.

1

Литија се одржава у отвореном простору, на улицама и њивама, и има смисао свенародне молитве, под сунцем и сводом небеским.

Дакле, не идеале, већ Истину и децу да би одбранио, наш драги патријарх је стао уз омладину, пред полицијске кордоне, рекавши смирено и достојанствено, како је увек и чинио, да обе стране моли да се не догоди ништа неукусно. Још једна његова реченица, заправо вечна јеванђељска истина – „Рекох и своју душу спасох!“, била је попут црквеног звона које читаву нацију, преко пола века одвојену од Бога, позива на буђење.

Да никад на јутрење не заборави, дивни наш Павле, наследницима из своје породице оставио је тек будилник, а читавој Србији и, ако хоћете свету, који је мали, поруку – „Будимо људи, нељуди никада!“

Утолико је већи благослов што је Гојко Стојчевић, иначе рођен у Кућанцима, у Славонији, болестан од тада неизлечиве туберкулозе, коју је задобио спасавајући друга из ледене реке, резбарџи свој први крст у нашем манастиру Вујну, доживео чудо оздрављења и потом, у оближњем Благовештењу, понео монашко име Павле.

Мали стасом и скроман, баш како грчка реч Паолос и каже, у свему другоме био је горостасан и налик на апостола чије је име достојно проносио тридесет три страдалне Христове године служећи на Косову, где је сопственим рукама сашио одору за мошти Светог Стефана Дечанског, који у свом Високом манастиру и данас почива и, како год изгледало, Косово чува. Химну љубави је узносио и кроз све године (од 1990. до 2009) у којима је био 44. поглавар наше цркве.

Засигурно је зато, у дану његовог преминућа, новом истином заживела једна од многих порука које нам је подарио: „Кад се човек роди, цео свет се радује, а само он плаче. Човек треба да живи тако да, кад умре, цео свет плаче, а само он се радује.“

Управо због тог је нашем Чачку и свима који су надамак српске Свете горе (за оне који можда не знају, реч је о манастирима Овчарско-кабларске клисуре), на радост и спасење, заживела Манифестација Дани патријарха Павла.

Изузев њеног оснивача, проф. др г. Драга Милошевића, да опстајемо у окриљу патријарха Павла, свакако је допринео и г. Зоран Јуреш, академски сликар и графичар, аутор препознатљивог амблема Манифестације, који је сваком плакату, реклами, фотографији, укратко, сваком забележеном тренутку, са љубављу, даровао јединствен идентитет.

Као њихов дугогодишњи сарадник и водитељ бројних програма, изложби и свечаности, остварених у славу нашег Павла, имала сам прилику да слушам величанствене хорове. Хармонију небеских сазвучја најчешће је преносио чачански духовни ансамбл „Слово љубве“, док је у години у којој смо у вечност испратили Бору Ђорђевића, у порти Благовештења, баш његову чувену „Погледај дом свој, анђеле“, извео Хор Гимназије Чачак. Прво београдско певачко друштво, Хор

„Бранко“ из Ниша, Хор РТС-а, под диригентском палицом Бојана Суђића, Хор духовенства Санкт Петербуршке митрополије сведочили су да се Небеска литургија још на Земљи успоставља.

У вечност би могле да се упишу и беседе песника Матије Бећковића, проф. Мила Ломпара или глумца Петра Божовића, о. Милоша Весина, који је годинама духовно збрињавао наше Србе у Америци, о. Милутина Тимотијевића, иначе пореклом из Горевнице, и све друге, које су нам, као небеског заступника, призивале Павла.

За мене су, ипак, од свега чудеснији били Крстовдани, на које сам, кроз генерације, одводила наше гимназијалце. Јер сваког 27. септембра, у манастир Благовештење, кућу у којој је Гојко Стојчевић постао Павле и којој се кроз читав живот, као свом дому, враћао, на дан Возвижења часнога крста, обнавља се и сећање на Павлов вујански крст и приређује изложба Крсторезбарске колоније, која ствара у оквиру Манифестације.

Тога дана, након литургије, за трpezом љубави, Агапе, радост делимо и препознајемо се као ближњи: Кућанчани и ми, из Чачка, као и људи са разних наших страна, јер дођу ту и Београђани и Крајишници. Увек су присутни и фудбалери „Борца“ и, што ме посебно радује, сви воле кад гимназијалци (а већ су се нанизале генерације) казују поезију или читају своје записе.

*Подмладак ФК „Борац“, на Светој литургији,
уочи отварања изложбе Крсторезбарске колоније*

Кроз ових десетак година било је више учесника – међу њима Лука Дмитривић, сада студент ДИФ-а, његова одељењска другарица Јована Грујовић, која се посветила студијама књижевности, Јован Новаковић, ученик III/2, Ленка Ружичић, из садашњег II/8, а своје радове, инспирисане стиховима Гаврила Стефановића Венцловића „И који је то други завичај злочест што у моме телу војује супроћ мога

умља?“, прошлог Крстовдана казивале су Софија Трајковић, уч. II/10 и Јована Лазаревић, из II/8.

Одавно нас је парох кућаначки, о. Драган Гаћеша, звао у госте, али нам се баш ове године отворио пут у Павлово, тј. Гојково, родно место. Аутобусом, који је Манифестацији и заинтересованим Чачанима, на располагање ставила Ауто-школа „Чокин“, са организатором г. Драгом Милошевићем, на пут смо кренули и ми, да 15. новембра, на дан патријарховог пресељења у вечност, присуствујемо величанственој Архијерејској литургији, у кућаначкој Цркви Светога Петра и Павла, која је бомбама порушена до темеља 1991, па обновљена 2019. године. Још није фрескописана, али њене зидове краси одора, коју је (како смо тамо чули, наш Павле, ког је народ још за живота препознао као светитеља, а који ће у наредних пар година бити канонизован) носио у току сваке службе.

Одора патријарха Павла

Владика славонско-пакрачки, отац Јован Ђулибрк, иначе и проф. књижевности и падобранац који, упркос или баш због своје владичанске службе, не одустаје од скокова, спровео је организаторе Манифестације и нас, гимназијалце, (Јовану Лазаревић и Теодору Средојевић, из II/8, Софију Трајковић, из II/10, Драгослава Михаиловића, из II/6, који је на овај пут кренуо са својим оцем, као и Јовану Цветичанин, девојачки Стакић, ученицу из давнашње '84. генерације и одељења IV/11, ком сам, са великом љубављу, предавала на почетку своје професорске службе) имањем, на ком је и данас бунар, из ког је наш Павле, као дечак, захватао воду. Тамо се подиже, њему посвећен, музејски комплекс, пред којим је разгранат већ ојачао храст, који је својом руком засадио владика Амфилохије Радовић.

Храст чије се гране ка небу устињу, засађен руком владике Амфилохија

Чим смо крочили у двориште будућег музејског комплекса, обрадовала нас је Павлова топла добродошлица, јер, како нам је владика Јован казао, тек неки дан уочи нашег доласка, грожђем се окитила винова лоза, чије смо плодове пробали и за вас усликали, у нади да ћете и сами походити ову стазу.

Усред Павлове лозе, закриљени љубављу

Свечану академију, која је затим уследила, отворио је домаћин, парох кућаначки, отац Драган Гаћеша. На крају своје беседе г. Драго Милошевић, који Манифестацију већ годинама гради и чува, у име своје породице, на поклон кућаначкој цркви приложио је кандило, заправо, молитву да будемо светлост свету.

Читава сала запевала је уз чланове Београдског друштва „Будимо људи“, али и уз песму „Пјеваћемо што нам срце зна“, коју су извеле наше гимназијалке Јована Лазаревић (гитара и вокал) и Теодора Средојевић (вокал), ученице II/8. Јована Лазаревић и Софија Трајковић (II/10) су прочитале своје записе, које прилажем уз овај текст.

Као водитељ програма, присутне сам поздравила речима – Ма где да смо, у Србији или Славонији, Јерусалиму, Чачку или у Кућанцима, ако смо у Божјој љубави, ми смо, баш како име Кућанци и сведочи, под јединим могућим кровом, нашег небеског Оца.

Нећу даље наводити своје речи. Много је важније да видите фотографију на којој је кућаначка Црква Светог Петра и Павла. Иначе, много већа кад је сагледате у целисти, из наше, гимназијске перспективе, изгледа попут светионика, што наш блаженопочивши патријарх Павле и јесте – светлост свету.

Гимназијалке пред светиоником – Црква Св. Петра и Павла у Кућанцима

Управо како пише у Јеванђељу, наш је задатак да светлост не угасне. И мада, подразумева се, многи од нас, опхрвани теретом животних искушења, не пламте, све нас је вољени Павле призвао да, зарад прошлих, садашњих и будућих генерација, као целоживотни науч запамтимо поруку – Будимо људи, нељуди никада!

Дакле, гимназијалци, без обзира на оцене, тренутке среће и резултате петнаестоминутних провера, пре свега учите да будете људи, који се труде да лекције не памте напамет и да ни у вечности једни на друге не заборављају.

Ана Ранђић, професор српског језика и књижевности